

FESTA

Primer de Maig

En la calma mandrosa de la tarde
 en que'l carrer la mitjdiada dorm,
 s'ou trepitj de caball y drinch de sabres
 batent els esperóns;
 y passa silenciosa la patrulla
 pel carrer silenciós.
 Entremitj dels caballs, lligat de braços,
 caminant gravement, trist y resolt,
 va un pres: un jornalero amb brusa blava,
 camí de la presó;
 pobre nota perduda d'un gran himne
 que zumzeja somort.
 Mentrestant allà dalt dintre una gavia
 suspesa a la barana del balcó,
 solemnement vibrant tenàs ressona
 la veu d'un rossinyol,
 d'un pres, que al pas de la patrulla, canta
 de llibertat y amor.

Felipe Orestes

Els Jocs Florals de FESTA

Darrera llista de les composicions rebudes

Núm. 132. Normes. L.: «Riolé, piolé, comme la chandelle des rois...»—Núm. 133. Prefaci d'amor. Lema: A la memoria de la meva santa Esposa.—Núm. 134. El casal dels llops. L.: Malvolença.—Núm. 135. Quin deu ésser el principal vincle de unió entre les nacions. L.: Paix, paix, et toujours paix.—Núm. 136. Elogi a una font montanyenca. Lema: Esplai.—Núm. 137. La pròdiga florida. Lema: Idili benaurat.—Núm. 138. Pas de Flora. Lema: «L'ombra sua torna qui era departita.» Dant Alhigieri.—Núm. 139. Del temps de l'amor. L.: Paraules d'un vell.—Núm. 140. La festa de les papallones. L.: ¡Pobretes...! Núm. 141. Lo Mas del Roure Antic. L.: Tothom es útil per una cosa o altre.—Núm. 142. Sonets. L.: Del camp.—Número 143. Sonets de la vida humil. L.: Beatus ille...—Núm. 144. Des-ilusió. L.: Croquis.—Núm. 145. Sonets d'amor. L.: Poesia. . poesia i aimar.—Número 146. El Timbaler del Bruch (monòlec). Lema: Gloriosa jornada.—Núm. 147. Pomell d'escardots (drama en un acte). L.: Es món!—Núm. 148. S'encent un bosc.—Núm. 149. Egloga. L.: «Cants de la musa buscana medites...» (Virgili. Egloga I.)—Núm. 150. L'únic sistema. L.: Rondalla.—Número 151. Poesia y prosa. L.: A l'an li plau la poesia... etc.—Núm. 152. Mosso. L.: Podrà ser un gran pagès—qui ha sigut petit baillet.—Núm. 153. Drama d'humils. L.: Creixença. - Núm. 154. La dolça Pau. L.: Amor, fins a la mort.—Núm. 155. Amor, pecador. L.: «Cette obscure clarté qui tombe les étoiles.» (Corneille).—Núm. 156. La bandera de la pau. L.: Popule meus sedebit... etc.—Núm. 157. Racer. L.: «...et la nuée acourt soufflant sur l'eau qui fuit.» (Victor Hugo).—Núm. 158. Somni d'un poeta (fantasia). L.: Animes sedentes.—Núm. 159. Plany d'Elena.—Núm. 160. Pluto i Prosserpina. Lema: «Es que tos llavis crema set ardenta—que apaga sols dels besos pluja forta.» (Ambrosi Carrión)—Núm. 161. A una torre vella. L.: «Dans les murs, horts les murs, tout parle de sa gloire.» (Corneille).—Núm. 162. Paraules d'amor a la ciutadana núbil. L.: Festeig de Juny.—Núm. 163. A mon Deu. L.: Confessió.—Núm. 164. ¡Cega! Lema: Llum, senyor!—Núm. 165. Fè, patria, amor. Lema: Trinitas.—Núm. 166. La trista cançó. Lema: Plany.—Núm. 167. La cançó de ma terra. L.: Patria.—Núm. 168. Cançons del caminant. L.: Al florir l'ametller i etc...—Núm. 169. La mort de la donzella. L.: No es morta, no.—Núm. 170. Joiell del mar. L.: Vora la platja.—Núm. 171. Florida de roses. L.: Set pomells.—Núm. 172. Sonata. Lema: Dóm la mà.—Núm. 173. I diuen ¡que passem gana! Lema: Quin tip de tips se faràn... etc.—Núm. 174. Tardorals. L.: De la vida del camp.—Núm. 175. Cançó del Cavaller. L.: Amor s'es mort.—Número 176. De la primavera d'ahir i l'hivern d'avui. Lema: Plany.—Núm. 177. De ma terra. L.: Vida camperola.—Núm. 178. A la flor dels cims qui va al mercat de Cardona. L.: Cant de doló.—Número 179. Amors montanyencs. L.: Animes rusticanes.—Núm. 180. Tres sonetins. L.: A una donzella amiga.—Núm. 181. Troç de una vida. L.: Penediment.—Núm. 182. L'encís d'un retorn. L.: Passional.—Núm. 183. Sublim visió. L.: Esperit n'es fort.—Núm. 184. Blats. L.: Alegria pagesa.—Nú-

mero 185. Triptic. L.: Amoroses (1) —Núm. 186. ¡Catalunya! L.: Cant de patria.—Núm. 187. Mons pensaments. L.: ¡Estimem força!—Núm. 188. La pau entre nosaltres. L.: Europa.—Núm. 189. A Ella. L.: Fantasia.—Núm. 190. Pittis. L.: Perfums de montanya.—Núm. 191. Precs de condol. Lema: Pau, pau i sempre pau voldria!—Núm. 192. Sota la magnolia. L.: Fusió de cors.—Núm. 193. Deliri. L.: Llibertat —Núm. 194. Alegria de la vida del camp.—Núm. 195. El Patriotisme Alemany. Lema: Guerra Europea.—Núm. 196. La oració de cada nit.—Núm. 197. Quant n'arriui el dia. L.: Patria.—Núm. 198. Follosa. L.: Jo voldria.—Número 199. La dona que lluita. L.: Manyà i Força.—Núm. 200. Notes locals. L.: Senzillesa.—Número 201. Tos ulls, aimia. L.: Encís.—Núm. 202. A mon aymia. L.: Recort.—Núm. 203. Els emigrants. Lema: Cant d'esclavatge.—Núm. 204. Lo lliri del fossar. L.: Fildor i Llirdeneu.—Núm. 205. Avia «Catrina». L.: La Rondallaire.—Núm. 206. Recorts i comentaris. L.: Pax.—Núm. 207. Desorientació. Lema: Si buscant dressera... etc.—Núm. 208. La Pau es la salvaguarda del Progrés. L.: Et nos cedamus amori.—Núm. 209. Crepuscle d'amor. Lema: Idili fantàstic.—Núm. 210. Tres amors.—Número 211. El Boig. L.: El poble i ell.—Núm. 212. Un rossaret.—Núm. 213. Amor grandor. L.: Glosa en llaor de la passió viscuda.—Núm. 214. Goig íntim. L.: Vida.—Núm. 215. Petites coses. L.: Notes.—Núm. 216. Reial pobresa. L.: Santa Isabel d'Hungria.—Núm. 217. El Saber i l'Ignorancia (vers i prosa). L.: Fantasia.—Núm. 218. La creu del matrimoni. L.: Fel i mel.—Núm. 219. L'Avorret (cuadro dramàtic).—Núm. 220. La Complanta del Amor. Lema: Elogi.—Núm. 221. Nigromancia. L.: Tot son vuits i nous i cartes que no lliguen.—Número 222. Dissapte. L.: Labor prima virtuts.—Número 223. Amor, delator. L.: Rimes d'adolescencia.—Núm. 224. Varia de Sonets. L.: Al etzar.—Núm. 225. Fantasia. L.: In hac lacrimarum valle.—Núm. 226. L'oració del emigrant.—Núm. 227. L'última fada. L.: ¡Llum!—Núm. 228. Del moment. Lema: «Que malhaja la guerra i el qui la va fer.—Núm. 229. Elegia de la rosa de porpra.—Número 230. L'hostal del Vila. (Pas històric).—Núm. 231. Tardoral. L.: (!).

Molins de Rei 26 Maig de 1915.—El Secretari, JOSEP MUNTANÉ.

VEREDICTE DEL JURAT

- Premi I. Flor Natural.—Núm. 11. Les tres cançons de la donzella. Lema: Non idem semper... etc.
- II. Núm. 230. L'Hostal del Vila. Lema: Episodi.
- III. Núm. 106. Noves de França. Lema: La Creu Roja i etc.
- IV. Núm. 231. Tardoral.
- V. Núm. 61. Mclirreienques. Lema: Enfilall.
- VI. Núm. 60. De la vida. Lema: «Miré, pero no he visto», etc.
- VII. Núm. 205. Avia «Catrina». Lema: La rondallaire.

(1) Aquesta composició s'ha rebut amb la plica oberta i sense tarja ni nom del autor.)

FESTA

Premi VIII. Núm. 190. Pittis. Lema: Perfums de montanya.

IX. Núm. 194. Alegria de la vida del camp.

X. Núm. 182. L'encís d'un retorn. Lema: Passional.

XI. Núm. 125. Sonets pluvials: Lema: ¡Aigua, Senyor!

XII. No s'adjudica.
Extraordinari. Núm. 42. Nevant... (De la col·lecció «Tres flors».)

Barcelona 30 de Maig de 1915.

Francesch Mateu, President. — Ramón Surinach Baell, Ambrosi Carrión, Rafel Folch i Capdevila, Josep Granger, M. Gras Vila, Francisco Freixas, Mugi Muria, Vocals. — Josep Muntané Selva, Secretari.

* * *

Les persones que, de Barcelona, vulgan honorar-nos amb llur assistència a la festa, podran fer el viatge en un dels trens següents:

Sortides:

De la estació de Barcelona	A les 14.07
Del Baixador	» 14.20
De la estació de Barcelona	» 15.17
Del Baixador	» 15.30

Per a el retorn hi ha els següents trens:

A les 18.38—19.07—20.01 i 20.53.

Preus:

En 2. ^a classe	2	pessetes anar i tornar.
» 3. ^a »	1'35	» » »

* * *

Per a invitacions i demés detalls dirigir-se a Barcelona, sastreria de Camprubí i Gras, Boqueria, 47, i a Molins de Rei al «Centre Catalanista».

La poètica festa tindrà lloc, com indicarem, el diumenge dia 13, a les 4 de la tarde, en el local del «Centre Catalanista», cedit galantment per a aquest objecte.

LA REDACCIÓ.

Nit tranquil·la d' Hivern

Al cel ennuvolat no hi ha una sola estrella;
la nit es sense lluna, i amb força xiula el vent;
dels arbres van les fulles caientne silencioses
i encara no son a terra empàitanse frisosos
corrent, sempre corrent.

De sobte el vent s'atura, i aturantse les fulles
que amb ell abans corrien, volentlo adelantar
i els núvols aclarintse s'aparten vergonyosos
deixant pas a la lluna i als astres lluminosos
que al cel han d'alegrar.

I dormse la natura pè 'l cel il·luminada
en tan l'home reposa d'un jorn de treballar...
dels arbres la branca n'està d'aucellets plena
que de l'istiu s'anyoren, cercant en l'hivernada
un lloc pè 'l fret passar.

I l'ona que furienta, abans espahordia
brunzent al tocà a terra, moventse silenciosa,
amb la d'un vell que canta hi junta s'armonia
cantant sense parà

fins que la nit d'hivern, desvetlles misteriosa
quan per llevant comença lo rei astre a brillà.

FRANCESC GARCÍA.

Devant d'un cervell

L'he vist sobre la taula d'experiments; l'arbitre i senyor de les accions humanes romanintre d'una cuveta de vidre, voltat d'un líquit vermellós.

L'he observat, primer encuriós, després amb interès i a la fi intrigat, profundament intrigat. S'ha aferrat en ma pensa l'idea de que allò era un llibre, però un llibre gran, monumental, immens; tan gran i tan immens, dintre el seu reduït tany, que si s'haguessin pogut desclourer, classificar, ordenar i relligar sos fulls haurien omplert molts rengles en els prestatges d'una biblioteca.

He allargat la mà i l'he tocat amb respecte religiós; m'ha semblat que tenia de parlar me. Assentant-me enfront de la taula i amb el cap apoiat en les mans, he seguit i resseguit totes les arrugues, lligades i replecs d'aquella *pessa anatòmica* tan poderosa i tan senyora en la màquina humana, que sols en les *grans tonteries* es deixa governar per a aquella altre que n diuen cor, en aquelles grans tonteries—com les califica el mon—que s'anomenen Amor, Sacrifici, Caritat... I aquell cervell no m'ha parlat i jo, tossut, he cercat debades llegir en replecs, lligades i arrugues, tot aquell munt de coses que hi duia gravades, que jo sabia que hi eren i que no podia descifrar per més que les hi veia, i sentia aquella esperonanta curiositat que s'ens apodera quan tenim a les mans un llibre, un bon llibre, escrit en llenguatge que no entenem.

Com lamentava que no existís un mètode que ensenyés a llegir en els cervells com se llegeixen i desxifren els geroglífics gipcis! Si en sabia jo are de coses que mai trobaré en cap llibre, puix que no n'hi ha cap que parli amb tanta sinceritat i amb tant clara realitat com poden parlar les memories gravades en un cervell.

¡Tota una vida! tota una vida, no sols amb els fets externs, sino també amb els pensaments íntims de l'ànima, els sentiments no exteriorisats, les lluites internes; totes aquestes lluites, sentiments i reflexions que no surten a fora...

Quin llibre per bò que siga i el millor d'entre els millors pot comparar-se amb aquest que tinc al davant?—Que poden escriurer sobre el paper totes les més privilegiades inteligències humanes plegades, que no quedi enfosquit per la grandiosa novela-real que guardes avar en ton si?

¿Governaves un home? o bé una dòna? Quines passions, quins sentiments, s'han forjat en aquesta massa toba i feble? Quines rahons t'has donat, per a justificar-les, si has fet acomplir villanies?

Quantes coses ignorades de tothom, fins dels teus mes íntims, deuen guardar-s'hi escrites en tu.

Oh! digas-me, cervell, digas-me—¿que vas sentir en tos darrers minuts?—quin efecte et feu el dolor dels que't voltaven?—quin resúm te feres, en el moment suprem, de ton pas per el mon?—Oh! digas-m'ho, cervell, digas-m'ho; que en aquells moments deus pensar amb una claretat extraordinaria. Digas ¿que vas entreveurer al posar el peu en el llindar de la mort?—¿Sentires temensa?—o vas sentir alegria?—Digas, cervell, digas ¿que sentires en aquell segón en que'ls ulls no veuen, la llengua no parla, ni el tacte sent?

Oh cervell! si parlaves, si parlaves... com ne sabia jo de coses grans, molt grans, que mai els

llibres m'ensenyaran! El cervell no va parlar i com que els cervells dels morts no parlen, mai sabrem d'aquelles coses inconegudes que tan nos intriguen i que tants volums omplen, tothom dient-hi la seva, tothom fent-hi conjetures i tothom sempre ignorant.

Magu Aurià

LLETRES A UN AMIC

XXVIII

Estimadíssim amic: D'una obra que estic llegint de «Maxime La Tour» — una altra obra que l'amiga francesa m'ha deixat — vull transcriure't'n una lletra que sé t'ha d'agradar. Si no temés abusar de la excessiva bondat de la meva simpàtica amiga, t'enviaria la obra després d'haverla jo llegida. Veurem!

Aquí va la carta, que no dupto trobaràs interessant de debó:

«Estimat Lluís:

»Ja sé que aquesta lletra te portarà una gran dolor... n'estic segura... i, que pot-ser mai més me perdonaràs l'haver-te-la escrita. N'obstant, es precis que jo't conti lo que passa... i ho faig sense poguer me aguantar més.

»En la meva darrera carta ja t'explicava que a-conseqüència de la nostra terrible desgràcia, la situació dels quatre — els meus tres germans i jo — era de les més crítiques, i que ja havia acabat no solament els pocs quartos que el pobre pare m'havia deixat al morir, sinó que vaig haver de demanar crèdit a les botigues on acostumo comprar a fi de poguer donar menjar a els meus germans petits. I, afegeix a aixó que encare dec el darrer lloguer i que el procurador ens menaça amb treure-nos del pis. Te deia finalment, que havia sollicitat una entrevista amb el senyor Vermorel, per demanar-li si me volia tornar a pendre com a treballadora en la seva fabrica.

»El senyor Vermorel m'ha concedit la entrevista i, are si que'm cal, estimadíssim Lluís, fer un çor-esforç... Jo dec recordar-me del solemnia jurament que vaig fer al meu pobre pare a la hora de la seva mort — de que no deixaria morir mai de gana a els petits — jurament que feu escapar-li la vida amb un somriure als llavis... emperò, estimat meu, cap i al últim per a portar la desesperació en la teva ànima... per dir-te, oh, perdòne'm!... que ja mai més ens veurem... mai més!... Ah, pobre Lluís!... es precis encare que jo no ho vulga!... Si tu podies llegir en el meu cor, veuries que t'estimo sempre i que mai t'he estimat tant com are... Emperò, les circumstancies fan que, no pas per mi — enten-ho bé — sinó per els meus germans, ¡pobrets! que no tinc pas el dret de sacrificar-los per la meva ditxa personal... jo devia acceptar la proposició inesperada... espantosa que m'ha fet el senyor Vermorel...

»En aquest moments he de dir-te l'objecte de la seva proposició la meva mà tremola, estimat

»Lluís... Mes, en nom del meu pare... de la meva mare... que pot-ser ens estàn mirant, en nom dels meus germanets que tenen fam, que tenen fret, i, que si escoltés tan sols la veu del meu egoisme... pot-ser demà serien tirats al mig del carrer... ¡perdonem! Sies fort... sies un home, sies un soldat valent, i fes lo sacrifici de la teva amor com jo faig lo sacrifici de la meva...

»Durant el curs de la conversa que he tingut amb el senyor Vermorel m'ha demanat per esser la seva muller. De moment he refusat amb indignació i immediatament he abandonat el seu despatx disposta a no tornar-hi pas mai més...

»Emperò, els aconeteixements s'han encarregat de fer-me canviar de resolució... Tant punt he arribat a casa, el porter m'ha entregat una pereta en la que se'm notificava que se'm treuria del pis i se m'embargarien els mobles si dintre el plaç de quaranta vuit hores no pagava l'arrendament...

»Alguns moments després, acongoixada encare per el nou daltabaix que'ns esperava, he sortit per anar a càl pastisser, qui ens havia anat fiant des de la mort del pobre pare. Advertit, probablement, per lo mateix porter, de que anaven a treure-nos del pis, aquell home, no obstant i coneixer-nos d'una pila d'anys, s'ha negat a entregar-me més pa si no li pagava tot lo que li devia... I, me'n so tingut de tornar a casa amb les mans buides;... i aquesta nit els meus pobres petits no han pogut menjar... Entens, Lluís?... No han menjat!... I, morts de fret, perquè tampoc tenim foc, se n'han anat al llit sense dir res... i s'han amagat la cara amb els llençols perquè jo no els oís pas plorar!...

»Es aleshores que la realitat, la cruenta realitat ha mort lo meu bell somni, — com ne deü haver matat també també tants d'altres — i, en que jo he decidit acceptar la oferta del senyor Vermorel; puix els instants que acabava de passar, durant els quals vaig poguer apreciar tot el fons de la miseria humana, van fer naixer en mí el sentiment imperiós, sobiranament reconfortant del deber...

»I, per altre part, aquell jurament fet al meu pobre pare moribond, novament s'interposà en en el meu recort i me dictà la meva conducta...

»Mes... jo'm paso, estimat Lluís... perquè l'ànima se'm parteix!...

»Escriu-me desseguit una darrera carta en la qual me diràs que aprobes lo que faig i de que me perdones... Això me farà un gran bé!... Adéu, estimat Lluís... adéu!...

»Si en la teva dolor això pot esser un consol, estigues ben persuadit de lo que vaig a dir-te: tu, has estat lo meu primer i també lo meu darrer amor... El meu cor es mort per sempre!...

Elena.

I, poso punt aquí perquè no vull treure't el gust que t'haigi pogut deixar aqueixa tendríssima missiva. Sempre teu afectíssim

FRANCISCO X. VERGÈS

Torelló, Maig 1915.

Al morir el dia

Es un cap-vespre del mes d'Abril...
Lluny, d'un rellotge, sonen set hores...
Jo i l'estimada,—parella humil,—
fem via al poble. Som als afores.

D'entre el verdatge, negrós i espés
dels gegants arbres que l'hora endola,
apar sortir-ne remor d'un bès.
Una parella també hi es sola...

Una parella de gais aucells
que amanyagant-se—d'amor corpresos,—
entre'l brancatge, teixint cants bells
coses se diuen... Jo béls he entesos.

Se diuen coses, frases d'amors
incomprensibles pels qui no estimen...
Emprò a nosaltres, els aimadors,
ben just sentint-les, els cors s'animen.

A la verdissa del corriol,
boi despedint-se del dia, canta
amb tons melosos, un rossinyol
quina harmonia de goig encanta.

Miro a l'aimada, i ella somriu...
El cant armònic, de cop s'atura...
El bell cantaire s'amaga al niu
i d'anyorança plora Natura.

La boira espesa dels alts cimalls,
lentament baixa cap a la prada
i amb plors desfent-se, llurs llagrimalls
donen a l'herba llarga besada.

Besen la prada qu'es va adormint
i tot en ella s'adorm i calla,
en tant qu'el dia se va morint
i de misteri tot s'envolcalla...

De sobte surten els rat penats,
que a grans collades l'espai fendeixen
i les granotes, dels enllotats
recs d'aigües clares, els escarneixen.

I jo i l'aimada, que lentament
fem via al poble, are, tot d'una,
al cor s'ens filtra l'anyorament
que engendra l'hora de la nit bruna.

I quan de sobte, presa de pò
ella prenent-me del braç s'aferra,
poso a sos llavis un llarg petó
que apar sospiri tota la terra.

J. PONS i MARTORELL.

ESPERANT LA PROFESSÓ

—¡A la bona mesura que això no taca!... ¿Qui vol paperets?... ¡Espolsadors i serpentines!...

—¡Al bon carmet-lo de menta!

—¡Ginesta, noies, que's cullideta del dia!... ¿Qui me la acaba?...

—¡Escolteu, mestressa!... ¿Quan ne voleu de tota aquesta del cistell?...

—Dónguimen dos rals. ¿Li està bé?...

—¿Que diu are?

—¿Quan ne promet vosté?... ¡Ja veig que si pensa massa!

—Vint céntims.

—¿Que's pensa que la cullo a casa?...

—Li afeigiré cinc céntims més i no digui rés.

—No filla, per aquest preu que vosté vol ha de comprar serradures que li faràn bona mesura.

—¡Mestressa!...

—Ja vine noia, perquè veig que aquesta senyora no te ganes de comprar.

—¡Al verdader vano japonés!... ¡No vulguin patir de calor, señores!... ¡A quince i a deu céntims vano!...

—¡Torrat i bó!... ¿Qui'n vol tres unsets?... ¡Al bon torrat!...

—¡Aixarop!... ¡horxates!... ¡americanes!... ¿Qui vol refrescar?...

—¡Noi!... ¡Pósem una americana que sigui un poc carregada!...

—¡I a mi una horxata que no sigui molt dolça!

—Creuríes, noia, que ja tinc lo cap més plé que una màrrega... No es per mi això de venir aquí a fer lo ximple i a rebrer empentes com si tingués quince anys.

—¡Ai, mare! Sembla que avui vos hagueu aixecat al revés.

—¡Encare voldràs tenir raó!... ¡No se quin sant me deté!...

—Vamos, mestressa, ¿no se'n doneu vergonya de renyarla aquí al carrer?

—De on surt aqueil gastament d'home. ¡Escolta, tu, vinem aquí. ¿Que teniu festa avui a estudi, que veig que't deixen anar sol com un gos sense amo?...

—¿I vos? on aneu que sembleu un carretó llogat?...

—¡Ai fill!... ¡Que'n tens pcca de gracia!

—Mes que vos.

—Ves noi, ves per avall. ¿Que no veus que amb un cop de cotze te poden desencolar?... Ja cal que menjis coses de aliment, per a omplir aquests pantalons que portes o sino les corrents d'aire te mataràn.

—Però mare, no escandalitseau d'aquesta manera...

—¡Jesús, quina empenta!

—Veniu, allí tenim lloc per seurer.

—¡Carmet-los de goma!... ¡Tres cinc céntims!... ¿Qui no llepa per cinc céntims?...

—¡Per llepar estem!

—¡Tu, Francisca!... ¿Que no trobas puesto?... ¡Vina, dona, no t'apuris!...

—¡Vosté si que m'ha agradat!... ¿Que no veu que no'ns podem estrenyer mes?... ¡Senti-se-la a la falda si la vol tenir aprop.

—¡Adiós resalada!... ¡Eres la sal de Andalucia!

—¡Arri animal!... ¡Quina manera de tirar-me ginesta a la cara. Per poc me buida un ull.

Mar i Cèl

— Fassin lo favor de fer estar quieta a aquesta criatura!... Tota la tarde no fa mes que embrutar-me les faldilles.

— ¡Are si que'm fa riurer aquesta senyora!... ¿Que vol que li lligui les cames?

— ¿Però que no veu que amb los peus m'està tocant?...

— No passi cuidado, ja li faré passar recado.

— ¿Qui m'acaba la ginesta?... ¡A la bona mesura!...

— ¡Quina pluija de papers!...

— ¿Que no'l coneixes?... Es en Joanet de la Tupinamba. Ja me ho va dir, que allà on me veuria me deixaria com nova.

— ¡Ara!, ¡ara!... ¡Ja venen!

— Trampes, trampes, tot son trampes!...

— ¡Carret-los de menta, que refresquen la boca i perfumen l'alió!...

— ¡Confeti i serpentina!...

— ¡Quines empentes!...

— Fassin el favor de no tirar-se demunt la gent!... ¡Miris que m'aixafen al noi!...

— ¡Trampes, trampes, tot son trampes!...

— ¡Me ofegol!

— ¡¡Maria Santíssima!... ¡Sembla això una lata de sardines!...

— ¡¡Socorro!!

— *Assosegarse, señores, que no ha sido res... son los caballos que han abierto el pas.*

— ¿Que pas ni ocho cuernos?... Si dura un xiquet mes, quedavem tots esguerrats.

— ¡Bueno, pero ahora ja ha pasat!... ¡Conque a seurrer i quietut, que ja està aquí la professó!

Santiago Roy

Visió

El mar bramulava com un mónstre, i els seus bramuls eren enguniosos i feréstecs i a cada bramul una onada s'estiragaçava platja endins, fins a escupir-li les plantes.

Ensà i enllà de la magnífica planuria blava s'hi veien unes taques blanques, com tofes de neu, que sorgien i s'amagaven seguidament; eren petites ones brumeroses...

I la dissortada donzella hi trobava conhort en la contemplació del mar; en aquells instants potser fins se sentia feliça, perquè no pensava en res més.

El mar es removia incessantment, destacant aquell blau insuperable, un blau veritablement viu; perquè'l mar palpita, per això ens captiva tant.

Amb els ulls concentrats en l'infinit, la sobtà una ona, més que les altres gonflada i impetuosa, que l'emboicallà per un moment. La commoció que llavors experimentà la feu tornar en si i la feu atinar en la seva desventura.

I les llàgrimes lliscaren per la pell bruna de la seva cara, solcada pels sofriments, a l'acudir-li una idea extranya i dolorosa alhora la de que aquella onada que se li llessà al demunt no la deixava pas neta de la deshonra quin sol pensament li sagnava el cor i quin rosec minava la seva existencia, delicada com una flor d'invernacle i dolorosa com un Calvari.

MIQUEL GUINART.

Me plau quan lesombres allunyen el dia
quan laca la terra reposa i somnia
tot sòl passejar vora'l mar infinit;
i veure com l'ona s'enlaira i rodola
s'esberla, s'enfonsa i airada braola
en mig del silenci pregón de la nit.

Me plau la remor de la mar agitada
me plau el soroll fragorós de l'onada
que s'infla i desinfla teixint-ne son cant;
i penso qu'es fera la seva bellesa
i penso qu'es bella la seva feresa
sentint l'espatec de l'onada incessant.

Llueixen refoletes en l'aigua que salta,
s'enfonsa petita, s'aixeca molt alta
inquieta movent-se sens frè ni govern...
S'exten en la platja l'escuma de l'ona,
i apar la veu forta del mar que ressona
la nota d'un càntic selvatge i etern!

A dalt lluminosa la volta serena,
la Làctea Via, de móns gran cadena
que al cèl faixa i lliga volgient-lo fè esclau!
Al fons tan llunyanes dels núvols que onegen
les clares estrelles brillants parpellegen
com perles brodades en un mantell blau.

I passa la lluna, de la nit regina
deixant en els aires la clara polcina
lleugera despresa de son disc d'argent;
es làmpara immensa, en l'aire sospesa
que dolça i tranquila recorra l'extesa
diáfana i pura del bell firmament!

Al lluny, el burgit ciutadà que s'apaga...
En mig de la calma ma pensa divaga
s'enfila i s'allunya vers nous horitzons!
corrent sobre'l mar i damunt de la plana
volant-ne lleugera com àliga humana
que vol sapiguer el misteri dels móns!

Dels móns que a milers en el aire rodolen...
Dels núvols de foc i els estels que tremolen
de tot l'infinit immensíssim i gran...

Mes ¡ai! que pot dir-ne ma lira novella
si cal per cantar-ne la gran maravella
l'estrofa valenta d'un himne gegant!

¡Qu'es gran la Natura! Que bella i qu'immensa!
Els astres que volten, l'onada que's llença,
el mar i la terra, l'espai i l'abim!
¡Que gran i que sabia la ma poderosa,
que un jorn feu sorgir de la massa confosa
l'eterna harmonia de l'obra sublim!

Arriba morint, a la platja deserta,
la vaga remor apagada i incerta

FESTA

que llença an el vent la llunyana ciutat...
Jo aixeco, plorant, en la nit solitària
amunt, cap al cèl, una tendra pregaria
al Mestre dolçíssim de tot lo creat!

I salta incansable l'onada geganta,
braola com monstre ferèstec que canta
en mig del silenci pregón de la nit...
A dalt en la volta, serena estrellada,
tranquilla camina la lluna argentada
seguint el seu curs per l'espai infinit.

ALBERT PIERA.

La Haia, Febrer de 1915.

BREVIARI

RECORT PIETÓS

De ser certa la notícia que dies passats reproduïen alguns importants diaris de la capital, tindriem que lamentar ben tristament una nova víctima ocorreguda en els camps de batalla d'aquesta guerra crudel quina lluita horroritza cada dia amb més impietat.

En Pere Ferrés-Costa, el jove escriptor nacionalista que com no deuen ignorar nostres llegidors es trobava en les trinxeres franceses, a la línia de foc del Est de França, lluitant fermament i entre mil peripecies angunioses, havent sigut ara de poc traslladat al Nord d'Arras, prop de Lille i en terres del Artois, acaba de morir violentment, heròicament, en els primers combats de la quinzena passada; un dels més crudels i encarnitzats segons se desprén de la carta enviada per un circumstant en el confrare local *Las Noticias*, donant compte de la mort del seu intel·ligent corresponsal, el nostre inolvidable amic Ferrés Costa.

No cal dir com ens horroritza i ha sorprés aquesta nova dolorosa i com la sentiràn els seus amics entusiastes, que eren tots els que llegien les seves cròniques admirables, i els que havien pogut apreciar d'aprop les bones qualitats d'aquest escriptor, jove poeta que amb la seva intel·ligència i reconegudes aptituds havia lograt cartar-se les més generals simpaties.

Els que havíem seguit pas a pas la seva brillant joventut, admirant la prodigalitat del seu esperit selecte i indomable, restem aclaparats davant la magnitud d'aital nova.

Fins aquí era la trista notícia que insertàrem a *El Poble Català* al tenir coneixement d'aquesta dissort malhaurada.

Sabent les bones amistats que contava a la vila de Molins de Rei i els dilectes amics que tenia en la revista FESTA, no hem titubejat ni un moment en posar-ho en les columnes de la mateixa com a recort pietós; lamentant emprò que la premura amb que's compona aquest número, no'ns donga més temps per a parlar-ne amb la extensió deguda.

En Ferrés-Costa després de sis anys de correr món, havent-se deturat llargament a Suïça, Gènova, Milàn, Leipzig, Berlín, Londres, estudiant en sos museus i biblioteques, i quan ja s'havia aposentat a la capital de Rússia, des on enviava aquelles saboroses i importants cròniques al diari bar-

celoní *Las Noticias*, determinà allistar-se com a voluntari, guiat per sos sentiments humanitaris, en el primer regiment estranger que va constituir-se a París, al iniciar-se la guerra.

Are, que de tant en tan en rebíem lletres amables, plenes d'amor per aquesta dolça Catalunya que tan anyorava, temien ben fonament per una fi disortada i irremeiable per aquella seva naturalesa nómada i irreductible que l'havia portat a les més estravagants aventures.

Fa poc, en una misiva carinyosa que'ns remerciava l'envío de revistes i llibres, i al enterar-se de que Molins de Rei tornava a celebrar Jocs Florals, se planyia melancònicament de no poder-hi assistir com aquell any que hi era junt amb nosaltres, Msn. R. Garriga, en Busquets i Punset i en Viure qui feu Regina de la festa a n'aquella mo renassa tan espatarrant i tan hermosa.

Pobre Ferrés-Costa! Els quin l'haviem estimat no podrém pas mai més oblidar-lo.

Are, amb la emoció que'ns priva de seguir amb aquesta nota i que fa dur-nos inevitablement unes llàgrimes ardentes en els ulls plorosos, no podem fer més que pregar a Deu per al repós de la seva ànima tota bondat i amor, i encomanar-li sovint un recort ben íntim que'ns enforteixi i enmiralli en son exemple de màrtir i de patriota.

J. VIVES i BORRELL.

El bohemí tísic

Vivia allí dalt de tot, com qui diu a les golfes; junt amb les lleugeres aurenets que feien son niu sota teulada i tenint per company aquell cel tan blau.

I allí dalt, tot solet, va passar-hi anys i anys, gairebé sense mourer-s'en mai; sol, en la contemplació d'aquell cel que l'inspirava. Era músic. Al costat de la seva taula en-negrada veia transcorrer ràpides les hores de vida anguniosa i de privacions sens fi.

Jo, tan sols vaig ésser amic d'aquell músic bohemí uns quants dies abans de la seva mort.

Era un dia rúfol, un dia trist i foc, en qu'el vent bufava, tallant com fulla d'acer; jo, que passejava, al veurer la cara ferrenya que aquell temps prenia, emprenguí lo camí de retorn cap a casa.

Tot pujant l'escala estreta, trobo en un replà arraulit i mig ajegut an aquell bohemí tan sols conegut per la boca xerraire de la portera. Estava tossint fortament, amb insistència i aquella tos seca semblava emportarse-li trocets de vida i jo, compadescut, vaig donar-li la meva ajuda, fins deixar-lo colcat dins de son llit miserable. ¡Pobre, si estava tan sol!

El vent, que encar bufava, qui sab si ja xiulava el preludi de la seva mort.

L'home amb els ulls inundats de llàgrimes, em donava mercès de cor, mentres la seva ànima m'obria la portella de les confessions.

—Fa tants anys—deia—que no tinc cap amic, ni cap parent que'm dongui ajuda!—Fa tants anys que visc sense amor de cap mena... que no veig cap cara amiga que'm somrigui... cap persona amorosida que'm consoli...

I el pobre bohemí sanglotava.

—Be, home, animeuse, que això no serà res, i de carinyo pot-ser des d'are ja no vos en faltará mai més. Jo també se—vaig continuar—que vos si esteu tan allunyat d'afectes, ha sigut pèl vos tres ideals; vostres ensomnis de gloria; vostres...

I aquí el bohemí de cabells llargs no'm va deixar acabar; m'agafava la mà retenint-la fortament, mentres s'alsava impacient per a dir-me:

—Si, això, els meus ensomnis, els meus anhels d'artista pèls qui jo he consagrat la meua trista existència; pèls ideals que jo pateixo i que'm fan romandre en aquesta miseria...—I els ulls febrils brillaven dins la foscor del quartet.—Oh! pobres artistes, que poc qu'els comprenen la major part de la gent...—Aquí l'aturà un altre cop de tos, d'aquella tos seca que a na mí m'amoinava; reprengué un xic d'aire com si li manqués la respiració i continuà amb veu apagada. De son front llineat li lliscava una gota de suor i dels seus llavis apartà son mocador, lleument brut de sang...

—Miri, jo ja fa més de dos anys que estic component lo meu himne; himne gloriós pèl que treballlo neguitós sense parar, barrant a voltes lo que al jorn passat me semblava inspiradíssim; desfert tot lo fet d'una plumada i començant de nou amb voluntat més ferma. Ja'n tinc molt troç de compost, mes no es com cal, no estic prou satisfet; per això vull posarme bò desseguida, vull treballar i ja veurà, amic, com el meu himne serà la melodia maravellosa que encanti a l'humanitat, que li endolceixi l'amargor de les seves hores i que pugui arribar fins als cors més adustes...

Aquell bohemí tot parlant s'exaltava, devegades els seus ulls semblaven engrandir-se i voler fugir de son lloc, d'aquella cara febril, mentres tossint, tossint secament, m'explicava els èxits futurs, la gloria esplendent que éll ja's trobava entre les mans.

Mes, pobret, tot vivint d'ilusions no veia que la seva vida se li acabava poc a poc; no comprenia que aquella tos aspre i anguniosa li desfeia el pit amb crueltat; li enderrocava tots els seus ensomnis i esperances de gloria.

I un dia ¡oh trist jorn que amb amargor recordo sempre! al arribar a casa, la portera amb cara extranya va dar-me la trista nova que jo des de feia dies em temia.

—Sab, senyor Joan, aquell bohemí, aquell tísic del quint pis?

—Si dona, si, digui depressa, ¿que pasa?

—Doncs miri, aquell músic està a les últimes, s'està morint per moments. A dalt hi ha una germana i el metge...

Vaig pujar corrents l'escala.

Al entrar, aquell quadro del moribond víctima de l'implacable tísic, m'emocionà profundament.

¡Pobret! Amb les galtes grogenques i begudes, la boca mig torçada i sagnanta, i aquells ulls que ansiosos interrogaven al sostre...

Qui ho sab lo que oviraven aquells ulls; qui sab si encara cercaven l'inspiració melodiosa per a les últimes notes d'aquell himne que no pugué acabar en vida.

Ell me digué ¡amic...! amb una veu tan corpredora que no vaig poguer evitar que se'm humitejessin els ulls.

I després, tot groc, el tísic expirà ¡pobre bohe-

mi que tenia la música per gufa! morir sense gloria, sense diners i sense estremituts en sa agonía; sols els seus ulls negres quedaren oberts, mirant fit a fit i em causaren una fredat i una esgarrifansa que sempre més recordaré.

DANIEL FORNS CARRERAS.

Amor d'un hivern

Com se m'omple de tristor,
mon cor al veuret venir,
oh! hivern que'm feres sentir,
regnant tu, joies d'amor
que al anarten van morir...

Fou un hivern ¡que joies!
tenia mon pit encés

per lo foc diví d'un bés,
que del fret calmava el pés
amb son caliu amorós.

Quan van, del cel flors de neu
no tan purs com lo front seu,
la terra, blanca deixar

pogué tos llavis besar
amb tot l'afany del cor meu.

I ara plora el cor sumís
pel dolor marcat lo pas
i diu: Eix hivern l'encís
d'aquell amor no veuràs
ferte altra volta felix.

Fou amor sols d'hivernada
que al vindrer la primavera,

plena de flors i aucellada,
d'aquella passió primera
volgué esborrar la petjada

Mes ja l'hivern de retorn
altra volta vindre'l veig,

i de petons remoreig
de nostre passat festeig
sento flotar al entorn.

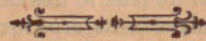
Tot es engany, il·lússió
com eix abre sense fulles
veuré ma folla passió
que's convertida en despulls
per la desesperació.

Eix hivern sentiré'l fret
de mon ànima en lo fons
puix son fredes sensacions
per dar conhort, il·lusions
del recort d'un petó fet...

¡Quin patir la soletat
porta a l'ànima perduda
d'un amor que havent passat
l'ha deixat trista abatuda,
per tota una eternitat.

Per xo ma pensa serena
tem iex hivern, que si es fort,
son fret gelarà el recort
que'm dona vida en la pena
i si el perdo em darà mort...

VICENS ROJAS.

FESTA

LA BARCELONINA

¡Mireuse-la que aixerida que és!
Es de bona mida i ben proporcionada. Es lleugerament morena i els ulls grans, foscos i brillants, els llavis encesos i el cabell gairebé negre i llustrós.

Va ben vestida.

Es elegant.

Camina amb gracia.

Parla sempre amb serietat, espresant-se amb mots sencills i clars; i son gest es digne i noble. Es gest de reina.

Ella es prudent i modesta.

Es neta i curiosa, amiga del ordre i de la economia i per a consegüent enemiga del mal gastar, sense ser per això massa retinguda.

Es piadosa.

Als matins la veureu a l'església elevant sos precés a Deu i a la Verge a la que té per patrona.

La veureu després, més tart, al magatzem.

La barcelonina sap negociar.

¿Perquè no?

Ho ha après de sa mare com aquesta ho va aprendre de la seva.

Ella's permet donar consells a son marit, que'ls escolta amb gust per lo molt acertats que sempre son.

Es fort pilar de la casa, que molt sovint sosté.

La barcelonina es valenta.

Te, cosa estranya avui dia, el valor de sas conviccions.

Quan se tracta de cumplir un deurer. siga el que siga, res la deté.

N'ha donat proves en distintes ocasions.

¡Oh bella barcelonina! Tu sents com ningú l'amor a la patria.

Tu, amb mans de fada, brodes amb art inimitable les senyeres de les nostres societats.

Tu, amb termes convincents, saps fer xardorosa propaganda dels teus bells ideals.

No obstant, la teva feminitat es esquisida.

Ets sempre la dolça companya del home: res més.

Mireula a la Rambla comprant flors, de la que n'es apasionada.

I mireula també a les llotjeteres del Liceu, coberta de gales i de joies, deslumbrant de hermosura i escoltant amb fruició les melodies dels grans compositors que coneix i admira.

Ella prefereix a totes les llengües que's parlen al món, l'idioma dels seus amors: el català.

I ella somriu suament quan tot sovint sent dir a gent mal educada, que'l català es lleitg.

I aleshores es posa a cantar, amb veu afinada i dolça, les tendres cançons de la seva terra.

I el cor emocionat li batega més fort que mai.

I ella somriu suament, somriu i canta... canta...

¡Oh tu, bella barcelonina, la del color lleugerament bru, ulls foscos i brillants, llavis encesos i cabell gairebé negre i llustrós, jo m'abaixo als teus peus i t'ofereixo, rendit, aquests conceptes que dedicats a tu, son pobres i mesquins.

Jo t'adoro.

Jo, iconoclasta, te venero, divina imatge.

Tu ets pura.

Tu ets noble.

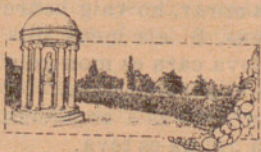
Tu ets gran.

Tu tens fè...

Tu ets immortal.

¡Oh bella barcelonina! Jo t' saludo.

JOSEP VIDAL i BERTRAN.

Jocs Florals de Manresa

patrocinats pel Casal Regionalista

Als poetes i prosadors de Catalunya i de per tot on es parlada la nostra gloriosa llengua, els convida per a que prenguin part en la vinenta Festa, dedicada a enaltir l'esperit d'aquesta terra.—La Comissió Organitzadora.

CARTELL

PREMIS ORDINARIS

I.—*Flor Natural*, premi d'honor i cortesia, que s'adjudicarà a la millor poesia que canti l'Amor. El poeta que en sia guanyador, deurà fer-ne present a la dama de sa elecció, la qual serà proclamada «Reina de la Festa» i passarà a ocupar el trono amb les demés dames que formin la «Cort d'Amor» des de on entregará els restants premis als respectius guanyadors.

II.—*Englantina d'Or i Argent*, oferta per l'Excelentíssim Ajuntament d'aquesta ciutat, a la millor poesia que canti la Patria.

III.—*Viola d'Or i Argent*, donatiu de la Il·ltre. Comunitat de Canonges i Beneficiats de la Col·legiata Basilica de Santa Maria de la Seu, a la millor poesia que canti la Fè teològica o rel·ligiosa.

PREMIS EXTRAORDINARIS

IV.—*Objecte d'Art*, ofrena del Il·tm. i Rdm. senyor Bisbe de Vic, doctor En Josep Torras i Bages, a la millor poesia rel·ligiosa.

V.—*Obres complertes de Joan Maragall*, donació del Excm. Sr. en Leonci Soler i March, Senador del Regne, a una composició en prosa o vers de tema lliure.

VI.—125 pessetes, ofertes pel Excm. Sr. N' Eusebi Bertrand i Serra, Diputat a Corts, a la millor poesia en lloança a la «Verge del Remei».

VII.—*Objecte d'Art*, costejat pels Il·tres. Diputats Provincials pel Districte de Manresa-Berga, Srs. N' Antoni Abadal, En Joaquim Borrás, N' Iu Minoves i En Joan M.ª Roma, a una composició en prosa o vers de tema lliure.

VIII.—*Objecte d'Art*, que ofereix l'ex-alcalde i President del Patronat Obrer d'aquesta ciutat, senyor En Marià Batlles, al millor treball en prosa que desenrotlli un tema social, de conformitat amb les normes donades per la Santa Seu.

IX.—*Objecte d'Art*, ofert pel ex-alcalde i ex-diputat provincial, senyor N' I. de Lloïola March, a un treball en prosa o vers de tema lliure.

X.—100 pessetes, ofertes pel senyor En Lluís Portabella i Pavía, President del Consell Directiu de la Cooperativa Manresana d'Energia Elèctrica, a un treball en vers o prosa de tema lliure.

XI.—125 pessetes, otorgades pel senyor En Ramon Vial, President del Consell Organitzadora de les Colonies Escolars, al millor «Himne a Manresa».

XII.—*Objecte d'Art*, otorgat per la Cambra Oficial de Comerç i Indústria, al millor estudi en prosa sobre'l tema: «Medis per a fomentar el desenrotllament de la industria i el comerç en aquesta Comarca».

XIII.—*Objecte d'Art*, ofert per la Cambra Agri-

cola Oficial del Pla de Bages, a una composició en vers o prosa de tema lliure.

XIV.—*Objecte d'Art*, donatiu del Ateneu Obrer Manresà, al millor estudi en prosa sobre'l tema: «Importància pedagògica de l'obra escolar que realitzen els Ateneus com a complement de l'ensenyança oficial».

XV.—*Objecte d'Art*, ofert per l'Orfeó Manresà, a un treball en prosa o vers de tema lliure, essent preferit el que tingui caient popular.

XVI.—*Objecte d'Art i les publicacions del Centre Excursionista de la Comarca de Bages*, premi ofert per aquesta entitat a la millor «Monografia sobre algun monument arqueològic de la Comarca, que no hagi sigut estudiat encare».

XVII.—*Objecte d'Art*, ofert pel Centre de Dependents de Comers, al millor treball en prosa que respongui al tema següent: «Ventatges que reporta l'associació a la dependència mercantil».

XVIII.—*Objecte d'Art*, otorgat per l'Acadèmia de la Joventut Catòlica, al millor quadret escènic, en un acte, propi per a èsser representat en les entitats catòliques.

XIX.—*Objecte d'Art*, ofrena de l'associació Manresa F. C., a una composició en prosa o vers de tema lliure.

XX.—*Objecte d'Art*, de les Juntes Directives de la Catequística de la ciutat, a un treball en prosa o vers sobre el següent tema: «Beneficis rel'ligiosos, socials i econòmics que proporciona la catequística a la classe treballadora».

XXI.—*Objecte d'Art*, ofert pel Catalonia S. C., a un treball en prosa o vers de tema lliure.

XXII.—100 pessetes, que ofereix el Casal Regionalista, a la millor composició en prosa literària de tema lliure (novela, conte, narració, etc.).

XXIII.—*Poesies d'Angel Guimerà*, edició monumental, oferta per un grupu d'entusiastes catalanistes, al millor treball en prosa o vers de tema lliure.

NOTA: Junt amb cada premi, s'oferirà un artístic ramell de flors.

CONDICIONS:

1.ª Els treballs seràn originals i anònims i deuràn anar acompanyats d'un sobre clos amb el títol i lema de la composició, i a dins el nom i l'adreça de l'autor. Si algun dels treballs premiats faltés a qualsevol de les condicions indicades, l'autor no tindrà dret al premi, com tampoc li tindrà en el cas de que la plica contingui un pseudònim o sols les inicials del nom.

2.ª Cada premi anirà acompanyat d'un artístic diploma firmat per tots els individus del Jurat.

3.ª Les composicions deuen enviar-se al Secretari del Consistori, En Fidel Riu i Dalmau, Passeig de Pere III, n.º 36, (Casal Regionalista), per tot el dia 5 d'Agost prop·vinent.

4.ª L'acte de la solemne repartició de premis, se verificarà en un dels dies de la festa major d'aquesta ciutat, que's celebra a últims d'Agost, publicant amb la deguda anticipació la llista de les composicions rebudes, el veredict del Jurat i el dia i hora en que tindrà lloc la festa.

Formen el Jurat Calificador: En Ferràn Agulló i Vidal, Mestre en Gai Saber, *President*; En Josep Morató i Grau, *Vis-president*; Mossen Anton Navarro, N'Ambrossi Carrión, En Joaquim Folch

i Torres i N'I. de Lloiola March i Batlles, *Vocals* i En Fidel Riu i Dalmau, *Secretari*.

Manresa, 15 de Maig de 1915.

DESVETLLAMENT

Jo no se que és lo que'm passa,
ni tampoc que sent mon cor
envait per la anyorança;
que és lo que vull, no sé jo;
penso com mai jo pensava;
que serà?... serà l'amor?...

MARÍA RIERA CANAL.

La malalta de gelos

¡Bella tarde! El sol es complau en ensoperbir-se amb les seves millors gal·les de llum i joguineja inquiet sobre els tersos cristalls i sobre les agitades superfícies de les fonts. En l'espessor dels arbres un verd esplèndid diu: «Primavera».

Les dues maretas passegen. Els dos infants corren: nen i nena. Juguen, salten, canten, es besen i riuen. I vé un tercer, una altre nena de l'edat d'ells i pren part amb llurs jocs infantívols. Ell s'acosta i la saluda amb un petó:—Jogars amb nosaltres.

La seva antiga companyeta s'acosta a ell. Fa un gest de disgust. Ja no t'estimo—li diu. I s'en va, enfadada, a buscar a la seva mareteta.

«Qui no te gelos estima fredament». Això ho digué un poeta, ho digué un filosof o tal volta un enamorat. L'amor i els gelos son, doncs, simultanis. Jo, que he estimat molt, declaro solament que he sentit moltes vegades entortolligar-se en la meva ànima la terrible serpent dels gelos.

I Flora també! Flora, la nena que en el passeig va anar-se'n amb la seva mareteta perquè el seu company de jocs havia besat a una amigueta, en benvinguda.

Flora té la cara de cera, groga, amb una expressió de congoixa, i d'enuig, i de pesar i de venjança. Té en els ulls la senyal indeleble d'un plor continuat. I té ficada en el cor una espina punxaguda que com mes va s'endinza més.

La Flora es mor. ¿que tindrà?—diuen les seves amiguetes. Joestic en el secret. Està malalta de gelos.

Flora es una doneta encisadora. I té promés. Com que es la primera vegada que està enamorada, el seu amor es foll. En el passeig l'ha vist i això es un goig per a ella. Mes ella que estima verament, ha volgut endevinar una mirada del seu aimat vers altre doneta seductora que aprop seu passava.

—¡L'has mirat! ¡Ho he vist que l'has mirat!

L'espina com una espaseta de joguina, fereix l'ànima de Flora. L'inquietut dels gelos porta hores de pesar i d'enuig. Sofreix.

—T'ho juro, Flora, jo no estimo a ningú mes que a tu ¿sents? a tu sola.

—Tu la vas mirar, ho vaig veure.

—Deliris teus. Si els meus ulls somriuen de veure't. Si la teva cara es mon goig.

—Amb ella anaves un dia...

—On? quan? Et vas a condemnar per mentidera. La meva ànima es teva.

FESTA

Digue'm que l'estimes.

—¡Vols desesperar-me! Digue'm que tens feble, que estàs boja... Es per tu mon afecte. ¿No ho creus?

—Júram-ho altre vegada.

—I mil vegades que vulguis.

—¡Si no'n dubto de tu!...

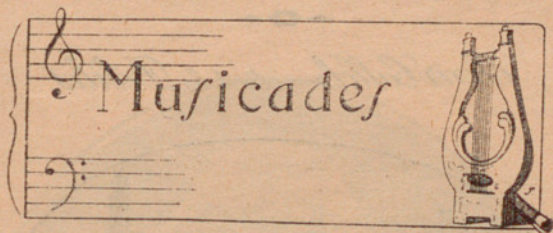
Flora, sola en la seva cambra, pensa amb ell, amb son galàn enamorat.

—M'estima, ho sé que m'estima... Si m'ho ha jurat i ho llegeixo en sos ulls... Però aquell dia anava amb l'altre. Jo no sé si era ell. Crec que sí. No. En el passeig la va mirar. No ho vaig veure bé... Me va semblar que la mirava. ¡Si l'estima mes que a mi! ¡Si ho sé que l'estima! ¡Maleit si ga!... Ai!

—¿Qui es aquella doneta que té's ulls d'angoixa i la cara com la cera, aquella que sembla un débil capoll prompte a mustigar-se per la tempesta de la mort?

—¿Aquella, dius? Es la malalta de gelos.

ARTUR TORNÉ TURULL.

El dia 23 del mes passat va tenir lloc en el saló de festes del Foment del Treball Nacional, el concert donat pels alumnes de la Academia Jofre.

En el piano van demostrar llurs brillants aptituds tots els alumnes d'aquest instrument, distingint se entre tots les senyoretas Maria Corbeto i M. Jofre que van executar magistralment difícils composicions.

També es feren notar, en el violí, els senyors R. Rufino, A. Navarro i A. Duque.

La orquesta va executar l'*andante con molto* i l'*adagio* i *final* de la primera sinfonia de Beethoven de manera perfectíssima, que va esser sorollosament aplaudida per la nombrosa concurrencia aplegada en aquesta audició.—M.

Retirat del número passat per excés d'original.

Festa Major de Corpus

Centre Catalanista.—Dia 6, a les 9 de la nit. Extraordinaria funció pels aficionats de aquest Centre representant-se les obres següents: *El con-tramestre* (tres actes) i *El triomf de la carn* (un acte).

Dia 7. Grans balls mati, tarde i nit.

Juventut Católica.—Dia 6, a les deu de la nit. Concert per l'Orfeo «Patria».

Dia 7, a les quatre. Es representaran les obres *El senyor secretari* i *Los didots*, pels aficionats d'aquesta societat.

Círcol Tradicionalista.—Dia 6. Funció per la tarde i conferencia pel orador Otto Becker. Nit. Gran ball.

Cine Delicias.—Dia 6. Tarde i nit, grandíós concert pels eminents artistes senyoreta Antoni-ni (tiple), senyor Uetam (tenor), i el bariton fill d'aquesta Vila senyor Valls.

La senyoreta Carme Antonini, per deferencia a l'ilustrat compositor fill d'aquesta Vila don Se-bastià Mestres, cantarà la cançó catalana *Prega-ria* (Fragment), producció de dit senyor.

«No sé pas que hi veus»

Avui he pujat al carro
(al tranvia de la creu)
i no ho dic per dar-me *tono*.
Consti que soc molt modest.
Cap a la Granvia anava,
pró tant sols eren les deu
i he pensat: Ves-hi amb tranvia

i aixís aniràs fent temps.
Un colp a dins del tranvia
se m'ha assentat enfront meu
un home de cara trista
deixat i brut com sols éll.

Al poc rato en puja un altre
i va al costat del primer.

—Ai refumets! Que tal *Nofre*?

—Ola, Ramón! Com aném?

—Ja ho pots veure. Be, i tu, home?

—Tambe be... Es a dir bé...

Del tot be com si diguessim,
pot-ser no, Ramón. M'enténs?

—I doncs que te'n passa alguna?

—Oh, calla, calla, per Deu!

Ara me'n vaig a càl metge
que vingui immediatament,
doncas, noi, la meva dòna
fa trenta dies que jeu.

(Ditxosa d'ella, jo penso.)

Mira, ara em te un accident,
que per xò vaig a càl metge,
que no sé si hi serà a temps.—

(I l'infeliç va amb tramvia.)

La conversa es va extenen.

Li conta dia per dia

la malaltia crudel.

Fins ha fet esgarrifar-me.

Per fi acabà:

—Creu, noi, creu.

Mira si això porta gastos
que fa dos dies sencers
que per tot menjar m'empasso
dos o tres vasos de llet.

Estic sense una pesseta.

—Comensa a fer calor, ¿eh?

—I que me'n dius de l'Emili.

—De l'Emili?

—No'n saps res?

Doncs noi no es cosa menuda.

Es va tirar al carrer.

—Xst!... Bah!

—Des de el terrat.

—Mosca!

Que'm dius, *Nofre*?

—Lo que sents.
 Va quedar fet una coca,
 el cap obert i el cervell
 li anà a parar dos mansanes
 més avall.
 —Calla per Deu!
 que tinc la pell de gallina.
 —I que me'n dius d'en Assens?
 —Que?
 —Que's va ferir.
 —Caratsus!
 Em deixes...
 —I que me'n dius d'en...

 —Tu ets un amic.
 —Ni duptar-ho!
 —Ja t'he explicat mon present.
 Si'm poguessis dar cinc duros.
 —Pst!... Ni una paraula més.
 Aquí'ls tens.
 —Com agrairto?...
 —Calla, home! No'ns coneixem?
 I ara adeu. An aquí baixo.
 Desitjo que vagi bé
 això de la teva dòna.
 —Moltes gracies, noi. Adeu.
 —He tingut molt gust en veure't.
 (Doncs vaja uns gustos. ¡Redeu!)

LIBORI.

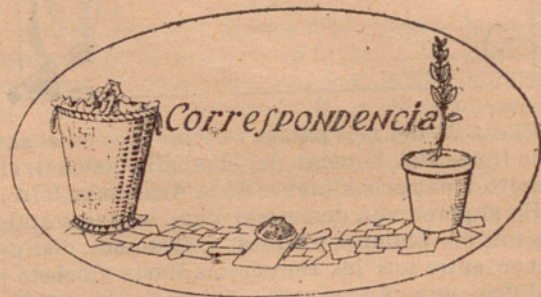
AVIS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expontanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d' impremta» i franqueijat com a tal.
 Els que vulgan incloure-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, inclouint-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.
 De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s' ens envii amb aquesta forma.

L'Obra de Bones Lectures ha obert un concurs d'obres dramàtiques propies per representar-se en teatres de nois, d'acord amb les següents bases:
 1.ª Es concedirà un premi de cinquanta pessetes a la millor obra dramàtica de caràcter històric, propia per ser representada per nois, que relati un episodi qualsevol de nostra historia patria o de la vida d'algun Sant.

2.ª Es concedirà així mateix altre premi de cinquanta pessetes a la millor obra dramàtica de costums morals, propia també per ser representada per nois.
 3.ª Es concedirà altre premi de cinquanta pessetes a la millor obra dramàtica de caràcter humorístic i propia també per ser representada per nois.
 4.ª Les obres podran ser en prosa o vers i tenir un o més actes, però tots els personatges que hi intervinguin hauràn de ser del mateix sexe.
 5.ª Les obres que optin al concurs hauràn d'ajustar-se a l'ortodoxia catòlica i procurar algun exemple o ensenyança moral.
 6.ª Totes les composicions que es presentin al concurs deuràn dirigir-se al secretari de l'Obra de Bones Lectures (parroquia major de Santa Agna), fins el 15 de juny pròxim, sense firma ni cap senyal que reveli el nom de l'autor, però acompanyades d'un sobre tancat en que es contingui dit nom i son domicili.
 7.ª Una vegada terminat el concurs es tornaran els originals no premiats als autors que ho desitgin, sempre que justifiquin sa qualitat de tals, acompanyant una reproducció de la primera quartilla del seu treball.
 8.ª L'Obra de Bones Lectures es reserva la propietat de quantes edicions cregui convenient fer de les obres premiades, entregant-se a llurs autors 50 exemplars de la primera de dites edicions.

Elisir Callel remedio de los Débiles

Josep M. Sanjaume. La poesia «Als cims» no'ns agrada.—Roc Guinart. No publicarem la poesia perquè es defectuosa i ademés es molt poqueta cosa.—I. Cortada de Prat Gilbert. En cartera.—R. Peralta. Ens estuem mes, coses ièdites.—M. Allué Famañas. Rebut i conforme. Moltes mercès.—J. Bosch i Barrera. Rebut i conforme. Envia el número que demana. En cartera.—R. Darergas. Tal vegada si enviava un assumpte nou aniria mes bé i sino procuri arreglar el mateix a mida del seu gust.—Ramón Gavalda Ribas. En cartera.—Fructuós Solà. Ja passarem a cobrar. El vers es defectuós.—Ramón Mañà. Rebut i conforme.—Josep Baduà Maymó. Moltes mercès per tot lo que'ns diu. D'aquí endavant si no vol molestar-se ja passarà el cobrador.—Miquel Juanola i Benet. Conforme; la subscripció deu pagar-se dintre el primer mes del trimestre.—Josep Camp. 0 75 el trimestre comptat. ¿Vol dir corresponsal per a la venta? Aclareixi aquest punt.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0 25 mes.
Provincies	» 0 75 trimestre.
Extranger	» 1 25 »

Redacció i Administració: Carrer del Carril, núm. 1

Imp., Alfons I d' Aragó, 39. — MOLINS DE REI